

Defăimarea

Defăimarea

Întrebări vechi, răspunsuri mereu actuale: „Dumnezeu este lumină și în El nu este întuneric” (1 Ioan 1.5)

Păcatul defăimării domnește peste tot. Este un rău dezgustător, cu adevărat diabolic. Cel care defaimă provoacă necaz la trei persoane:

1. lui însuși,
2. celui care-l ascultă și
3. celui pe care-l defaimă.

Dacă am ceva să-i reproșez cuiva, această persoană trebuie să fie prima care să audă lucrul acesta. Totuși, ce puțin este respectată această regulă! Întâlnești o persoană, îi zâmbești și-i adresezi cuvinte binevoitoare. Apoi, abia v-ai despărțit și începi într-un fel sau în altul să spui lucruri rele despre ea. Un creștin cu experiență spunea: „M-am hotărât să nu vorbesc niciodată cuiva în față despre calitățile sale și, cu atât mai mult, să nu vorbesc în dos despre defectele sale”.

Ce hotărâre bună! Dar, vai, ce puțin procedăm după acest principiu! Trebuie să fim mai credincioși (mai devotați) când le vorbim oamenilor, dar mai miloși atunci când vorbim despre ei.

Dacă vedem unele lucruri supărătoare la cineva, să mergem direct la el și să-i vorbim clar. Iar dacă nu avem nimic bun să spunem despre el, să facem, cu milă, liniște în jurul lui. Ce mult rău, câte suferințe sau stări de ranchiună ar fi astfel evitate!

Nu vă vorbiți de rău unii pe alții, fraților!” (Iacov 4.11) iată un cuvânt de care avem nevoie să ne amintim. (extras din Rev. LeMess. Ev., 1997)

Cine umblă cu bârfeli dă pe față lucruri ascunse; și cu cel ce nu-și poate ține gura să nu te amesteci (Prov. 20.19)

Cine disprețuiește pe aproapele său este fără inimă; dar omul priceput tace. Cine umblă cu vorba dezvăluie lucruri ascunse, dar cel cu duh credincios ascunde lucrul. (Proverbe 11:12,13)

Putem să-i mai spunem bârfă, clevetire, vorbire de rău sau ponegrire; oricum i-am spune, defăimarea este un păcat despre care Solomon spune că surpă cetăți, conduce la ruperea unor societăți, la ruperea unor relații de prietenie și, în mod inevitabil, la dezmembrarea unor biserici care suferă în necunoștință de cauză.

Pe fondul unui duh de critică și de judecată nemiloasă, mii de credincioși care își afirmă cu putere credința în Dumnezeu devin experți în ceea ce Biblia numește „ochiul rău”, adică un diabolic spirit de observare și de comentare, orientat numai spre rău în dreptul altor persoane. Uitând adesea de propriile slăbiciuni sau de bârna din ochiul nostru, după cum spunea Domnul Isus, ne lăsăm ușor înfășurați în autoîndreptățire și găsim parcă o ciudată satisfacție în a-i condamna pe alții și nu pe noi înșine.

Și, pentru că atitudinea aceasta nu poate fi interiorizată la nesfârșit, facem pasul următor și ne găsim confidenți pe care să-i împovărăm cu impresiile noastre negative. Cel puțin dacă aceste impresii ar judeca principiul, și nu persoana, dar se pare că a devenit atât de greu să facem deosebirea între principii și persoane. Și vorbirile noastre de rău țintesc tot mai mult spre subminarea lentă a acelora pe care i-am pierdut de mult din listele noastre de rugăciune.

La început poate că s-a întâmplat accidental și cu sfială, dar apoi, încetul cu încetul, spiritul de clevetire a redus la tăcere în conștiința noastră reflecția sfântă care spune: „mila biruiește judecata”.

Mai mult, întâlnim creștini care-și argumentează această atitudine păcătoasă punând-o pe seama dorinței de a face dreptate, de a curăța casa lui Dumnezeu de ceea ce este rău. Dar, în acest elan ostentativ de a promova o biserică fără pată și fără zbârcitură, au devenit la un moment dat ei înșiși adevărate pete și zbârcituri, țesând cu mâinile lor pânzele lipicioase ale bârfei. Suntem deplin conștienți de păcate ca idolatria, hoția, beția, curvia, însă uităm că, alături de acestea, pe aceeași linie de vinovăție, Scriptura pune păcatul defăimării „V-am scris să nu aveți nici un fel de legături cu vreunul care, măcar că își zice frate, totuși este curvar, sau lacom de bani, sau închinător la idoli, sau defăimător” (1 Corinteni 5.11).

„Nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6.10).

Dacă vrei să ajungi în paradisul lui Dumnezeu, pentru că ai pornit într-acolo, renunță categoric la orice fel de bârfă, iubindu-ți aproapele mai presus de orice! Fiind un păcat foarte răspândit, a căpătat în chip subtil toleranță în ochii noștri și ne trezim uneori gândind: „cine nu vorbește de rău?” Trebuie să recunoaștem că, de fapt, în spatele acestei ușurătăți a vorbirii se află duhuri rele care luptă pentru dizolvarea părtășiei, a relațiilor frățești; este o influență demonică ce încearcă din răspuțeri să tulbure pacea bisericilor și să creeze conflicte adânci, incompatibilitate și nemulțumire.

Încă din vechime, când Dumnezeu își maturiza poporul iubit, acest păcat era asociat cu ura și uciderea: „Să nu umbli cu bârfeli în poporul tău. Să nu te ridici împotriva vieții aproapelui tău. Eu sunt Domnul. Să nu urăști pe fratele tău în inima ta” (Lev. 19.16-17). „În tine sunt bârfitori ca să verse sânge” (Ez. 22.9).

Este evident că nu din dragoste bârfește cineva pe aproapele sau pe fratele său. În firea pământească există potențialul de a face răul, de a ne bucura de răul altuia și acest potențial, când nu este stins în Duhul Sfânt, dă naștere feluritelor clevetiri, adevărate săgeți otrăvitoare îndreptate înspre persoana celui acuzat. Nu degeaba vorbea Dumnezeu prin profetul Său despre arcul ucigător al limbii. „Au limba întinsă ca un arc și aruncă minciuna. Și nu prin adevăr sunt ei puternici în țară, căci merg din răutate în răutate și nu o cunosc, zice Domnul. Fiecare să se păzească de prietenul lui și să nu se încreadă în nici unul din frații săi, căci orice frate caută să înșele și orice prieten umblă cu bârfeli” (Ieremia 9.3-4). Astfel de săgeți nu numai că îi lovesc pe cei care constituie obiectul denigrării, dar întinează și mintea celor care ascultă, ridicând munți de prejudecăți față de cei defăimați și făcând tot mai grea acceptarea lor.

Cum poți avea părtaşie sinceră cu fratele de lângă tine, când ai acumulat o mulțime de informații rele despre el, care îți împietresc inima? Și de ce taci fără să-l tragi deoparte pentru a discuta deschis ceea ce ai auzit? Diavolul își atinge scopul dacă noi stăm pe aceleași bănci, înghesuiți unii lângă alții, dar fiind totuși departe în sufletele noastre unii de alții din cauza vorbirilor de rău și a prejudecăților născute în noi.

Aceasta era și una din marile temeri ale apostolului Pavel față de biserica din Corint: „Mă tem ca nu cumva, la venirea mea, să vă găsesc așa cum n-aș vrea să vă găsesc, și eu însumi să fiu găsit de voi așa cum n-ați vrea. Mă tem să nu găsesc gâlceavă, invidie, mânie, dezbinări, vorbiri de rău, bârfeli, îngâmări, tulburări” (2 Corinteni 12.20). Din cauza războaielor au căzut mulți, dar din cauza limbii clevetitoare au căzut și mai mulți. De aceea trebuie privit cu toată seriozitatea acest păcat grozav și trebuie adus înaintea lui Dumnezeu cu pocăință sinceră până să ni-l aducă El înaintea ochilor noștri: „... Stai și vorbești împotriva fratelui tău, clevetești pe fiul mamei tale. Iată ce ai făcut, și Eu am tăcut. Ți-ai închipuit că Eu sunt ca tine, dar te voi mustra și îți voi pune totul sub ochi” (Ps. 50.20-21).

Pentru a avea o imagine clară asupra condițiilor în care se comite păcatul defăimării, să vedem aspectele lui de bază. Considerăm că cineva devine defăimător în următoarele condiții:

1. atunci când vorbește de rău despre păcatele presupuse ale altuia fără ca persoana în cauză să fie de față ca să se poată apăra. Spre exemplu, bănuiește sau suspectează o persoană de anumite păcate, dar nu are dovezi concrete; și, începând să răspândească aceste simple bănuieli, pe care alții le iau de bune și le consideră deja împlinite, devine astfel bârfitor, despărțit de Hristos;

2. atunci când vorbește despre păcatele reale și dovedite ale altuia în mod acuzator, fără a aplica metoda biblică scrisă în Evanghelia după Matei 18, adică fără a merge personal să stea de vorbă cu cel avut în vedere. De unde știi că omul în cauză nu s-a pocăit între timp și că îi pare rău? Poate că este primit de Dumnezeu, iar tu continui să-l ponegrești cu lucruri pentru care Dumnezeu l-a iertat. Din nefericire, se întâmplă atât de des ca unii să scormonească în trecutul altora și să-i condamne, să-i discrediteze în ochii oamenilor pentru păcate care poate au fost de mult aduse la cruce și spălate prin sângele Domnului Isus... Dacă nu s-a întâmplat așa și persoana nu s-a pocăit de păcatele ei atunci este în competența Bisericii să analizeze situația și să îl disciplineze pe cel căzut. Dar tu nu vei câștiga nimic dacă vei bârbi și vei împrăștia o astfel de veste nenorocită, ci dimpotrivă, îți vei pierde pacea și părtaşia cu Dumnezeu;

3. atunci când este călăuzit de un duh de invidie și minciună și acuză anumite persoane de acțiuni și atitudini păcătoase, pe care aceștia nici nu le-au avut vreodată. De multe ori, brațele cu care lucrează clevetirea sunt invidia și minciuna. Așa cum odinioară fariseii îl pândeau pe Domnul Isus ca să-L poată discredita în ochii poporului, tot astfel există și astăzi oameni care abia așteaptă să vadă ceva rău sau să audă ceva negativ despre cei pe care nu-i pot iubi. Nu are importanță că este sau nu adevărat ci savurează orice informație compromițătoare, o distorsionează, o exagerează, o trâmbează, pentru a-l dărâma și afunda pe cel față de care au antipatie sau chiar ură;

4. atunci când, în mod copilăresc, fără invidie sau ură, răspândește bârfele altora. Din lipsa subiectelor de conversație, foarte mulți creștini acceptă să fie consumatori și transmițători ai clevetirilor, dovedind o insuficiență cântărire a cuvintelor și neluând în seamă avertismentul biblic: „Cine răspândește bârfelile este un nebun” (Proverbe 10.18). Poate că n-ai nimic cu persoana acuzată, dar în momentul când ți-ai deschis gura cu cuvinte ca acestea: „ai auzit despre cutare?”, deja te-ai aliniat în rândul bârfitorilor. „Cine defaimă pe aproapele său este fără minte, dar omul cu pricepere primește și tace”, nicidecum nu răspândește. „Cine umblă cu bârfeli dă pe față lucruri ascunse, dar sufletul credincios ține ce i s-a încredințat”, adică păstrează, nu divulgă. Ai această putere? Sau nu poți ține nimic din lucrurile negative pe care le afli?

5. atunci când, într-un mod iscoditor, interoghează perfid pe frați, pe surori sau pe oameni, în general, încercând să smulgă vești denigratoare despre cineva, pentru ca apoi să poată stropi cu noroi. În limbaj popular numim aceasta: a trage de limbă pe cineva. O asemenea tehnică ține mai degrabă de serviciile de contrainformații decât de slujba unui copil al lui Dumnezeu. Niciodată nu L-am întâlnit pe Domnul Isus în Scriptură procedând așa. Dacă a avut de spus ceva fariseilor sau cărturarilor, le-a spus-o pe față, cu autoritate, ca Unul care era Fiul lui Dumnezeu.

Așadar, justificările noastre nu ne-ar fi de nici un folos; păcatul rămâne păcat și trebuie eliminat cu orice preț. Scriptura spune că în vremurile din urmă, printre altele, „oamenii vor fi șoptitori, bârfitori ...” Dar copiii lui Dumnezeu nu trebuie să se lase asimilați de spiritul lumii, din dorința fierbinte de a se sfinți, ca să lupte cu tenacitate împotriva fiecărui microb flămând al păcatului, găsind resurse inepuizabile de putere în Duhul Sfânt.

Păcatul defăimării se răsfrânge în două direcții: îl supără pe Dumnezeu și îi afectează pe oameni. Ca atare, și reabilitarea trebuie să se raporteze la aceleași coordonate: pocăința față de Dumnezeu și cererea iertării de la cel defăimat.

Unii gândesc simplu, că, în urma acestui păcat, este destul dacă nutresc câteva regrete în rugăciunile lor, mărturisindu-și vina, problema fiind aparent și momentan rezolvată. A doua zi o iau de la capăt, cu alte și alte vorbiri de rău. Treptat, aceasta devine o obișnuință atât de pregnantă, încât pare o imposibilitate de a scăpa de ea. Este nevoie de o confruntare mai realistă cu acest dușman teribil al sufletelor noastre. Pocăința față de Dumnezeu nu înseamnă numai un amestec confuz de emoții și sentimente, ci implică o reacție rațională și hotărâtă de a lăsa definitiv păcatul.

Apoi, în măsura în care este posibil, să avem în vedere restabilirea imediată a unor bune relații cu oamenii care au avut de suferit datorită atitudinii noastre. Dacă am defăimat o persoană, este absolut necesar să mergem și să cerem iertare. Dacă defăimarea s-a dovedit a fi și neîntemeiată, trebuie să ne cerem iertare și de la aceia cărora le-am furnizat o asemenea informație. Altfel, vor rămâne cu o imagine greșită

despre cel vorbit de rău.

Când Zacheu s-a pocăit față de Dumnezeu, a luat imediat hotărârea să repare relațiile cu cei pe care-i năpăstuise. Dacă denigrarea a fost făcută în mod public, într-o adunare sau întrun grup mai mare de frați, și s-a dovedit a fi falsă, sau exagerată, sau lipsită de probe clare, atunci defăimătorul trebuie să-și ceară tot în mod public iertare, pentru a ridica prejudecățile celor ce au ascultat-o. Ce complicații adânci are această nelegiuire!

Privită adesea atât de superficial, născută din zvârcolirile firii pământești și ațâțată de „pârâșul”, plăcerea de a vorbi de rău ne depărtează pe unii de alții și pe toți de Dumnezeu. Există o manieră biblică de a aborda și nu de a acoperi stările reale de păcat, dar întotdeauna aceasta se face cu milă, cu frică și cu cutremur, mergând la cel suspectat și nicidecum trâmbițând situația lui.

Apoi să nu uităm că de multe ori auzim, înțelegem și interpretăm greșit, având suspiciuni greșite. De aceea este înțelept să fim reținuți când este vorba de a discuta negativ despre cineva. Datoria noastră sfântă este să nu ne lăsăm într-un mod credul încântați de toate vorbele care ne trec pe la urechi, ci, mai degrabă, să le oprim și să-i muștrăm pe cei care vin cu tot felul de clevetiri la noi.

Vei fi plin de pace, cu un cuget curat și liniștit, atunci când fugi de focul necruțător al bârfelor! Decât o vorbă de rău, mai bine una de bine! A contracara atitudinea negativă a unora cu cuvinte pozitive privitor la o persoană este una dintre cele mai naturale maniere ale celui iubitor de bine și de frați.

Se spune despre doi copii că discutau pe terenul de sport al școlii despre unul dintre colegii lor. Unul din ei remarcă: „nu este bun la sport”. „Da, dar întotdeauna joacă corect”, a replicat celălalt. „Nu este nici prea deștept la școală”, a adăugat cel cu critica. „Poate că este adevărat, dar studiază mult”, a răspuns prietenul lui. „Bine, dar ai observat vreodată ce haine șifonate are?”, a întrebat exasperat băiatul cu limba ascuțită. „Da, dar tu n-ai observat că întotdeauna sunt curate?”, i-a răspuns celălalt cu amabilitate. Ce exemplu frumos de urmat! Decât să fim cunoscuți ca indivizi contribuabili la creșterea spiritului critic, mai degrabă să fim cunoscuți ca persoane care luptăm pentru încetarea lui. De fapt, oamenii care se delectează spunând lucruri rele despre alții scot la iveală o imagine săracă despre ei înșiși și o slăbiciune a caracterului lor. Dimpotrivă, cei care se simt bine laudându-i pe alții și transmitând vești bune despre ei dau dovadă de o inimă iubitoare și de un caracter ales.

Poți să zidești sau să demolezi printre frați și surori, dar este bine să rămâi sub lumina binecuvântată a celui îndemn prețios pe care ni l-a lăsat scris apostolul Iacov: "Nu vă vorbiți de rău unii pe alții, fraților! Cine vorbește de rău pe un frate sau judecă pe fratele său vorbește de rău legea sau judecă legea. Și, dacă judeci legea, nu ești împlinitor al legii, ci judecător" (Iacov 4.11).

Și, ca o ieșire din impas, sunt șase lucruri care trebuie făcute pentru a scăpa de spiritul vorbirii de rău:

1. întâi caută să-i iubești pe toți, așa cum sunt, cu greșelile lor, având în vedere că și tu greșești, dar poate în alt fel;
2. apoi roagă-te special pentru aceia pe care ai tendința să-i vorbești de rău sau față de care ai antipatie;
3. încearcă să stai de vorbă cu persoanele despre care ai auzit lucruri rele;
4. asumă-ți responsabilitatea de a-i ridica pe toți cei căzuți, atât cât depinde de tine;
5. când este vorba să judeci păcatul cuiva, ocupă-te în primul rând de tine;
6. evită cercurile defăimătorilor, întrucât „tovărășiile rele strică obiceiurile bune" (1 Cor. 15.33).

„Oare din aceeași vână a izvorului poate să țâșnească și apă dulce și apă amară?" (Iacov 3.11). Tot astfel, când inimile noastre vor fi pline de izvoarele de viață ale Duhului Sfânt, din ele nu va ieși altceva decât cuvinte de îmbărbătare, de mângâiere, de sfătuire, cuvinte bune, care dau har celor ce le aud.

Să ne ajute Dumnezeu ca asemenea izvoare curate și binecuvântate să țâșnească mereu din noi, aducând viață tuturor acelor cu care stăm de vorbă și astfel perspectivele unei eternități fericite împreună cu Mântuitorul vor marca tot restul existenței noastre de pe acest pământ efemer.

"Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt!" „Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu și spune adevărul din inimă Acela nu clevetește cu limba lui, nu face rău semenului său și nu aruncă ocara asupra aproapelui său" (Psalmul 15).

clickbible.org